ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Νο 3 - Ιούλης 1999

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΕΝΑ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

(κείμενο που στάλθηκε σε συλλογικότητες και συντρόφους, και σε φυλακισμένους αγωνιστές από όλο τον κόσμο)

Στις **5 Ιούλη** θα γίνει στην Αθήνα η δίκη του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη, φυλακισμένου εδώ και 18 μήνες, μετά τη σύλληψή του για την τοποθέτηση βόμβας στο Υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης το Δεκέμβρη του '97.

Για την ενέργεια αυτή ο Ν. Μαζιώτης ανέλαβε την ευθύνη μέσα από τη φυλακή, ως μήνυμα αλληλεγγύης στους κατοίκους χωριών του Στρυμονικού, που εκείνη την εποχή αγωνίζονταν δυναμικά ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX Gold, πραγματοποιώντας διαδηλώσεις και επιθέσεις στις εγκαταστάσεις της εταιρίας και στις αστυνομικές δυνάμεις που στάλθηκαν στην περιοχή.

Την περίοδο εκείνη οι κάτοικοι του Στρυμονικού αντιμετώπιζαν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς που είχαν κηρύξει «στρατιωτικό νόμο» στα χωριά που εξεγέρθηκαν, με συλλήψεις, διώξεις, απαγόρευση συγκεντρώσεων και κυκλοφορίας. Την ίδια περίοδο επίσης είχε αναπτυχθεί ένα ρεύμα αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης από τους αναρχικούς στην Αθήνα, ενώ είχαν σημειωθεί και άλλες δυναμικές επιθέσεις ενάντια σε εγκαταστάσεις και περιουσίες των κρατικών οργανισμών που χειρίζονται τη συγκεκριμένη επένδυση και την στρατηγική της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού του κράτους και της οικονομίας. Ο Νίκος Μαζιώτης είναι ο μόνος που οι κατασταλτικοί μηχανισμοί κατάφεραν να βάλουν στο χέρι απ' αυτή τη στιγμή αγώνα και στο πρόσωπό του στρέφουν τώρα την εκδικητικότητά τους, επιδιώκοντας την παραδειγματική τιμωρία του.

Στο πρόσωπό του θέλουν να εφαρμόσουν την πολιτική του διαχωρισμού ανάμεσα στους αναρχικούς-επαναστάτες και τους κοινωνικούς αγώνες που ξεσπούν, την απομόνωση του λόγου και των πρακτικών τους από το φυσικό τους χώρο, δηλαδή τις κοινωνικές συνθήκες που γεννούν και τρέφουν αυτό το λόγο κι αυτές τις πρακτικές. Θέλουν να χτυπήσουν τη συγκεκριμένη επιλογή της αλληλεγγύης μεταξύ των διαφορετικών αυτών αγώνων, τη δυναμική που αυτή φέρει και τα αποτελέσματα που παράγει. Θέλουν να ανακόψουν συνολικά την απόπειρα παρέμβασης και ριζοσπαστικοποίησης σ'αυτούς τους αγώνες από τους αναρχικούς, γιατί θέλουν εμάς μόνους και περιθωριοποιημένους, κι αυτούς τους αγώνες απονευρωμένους, αφομοιώσιμους και περιορισμένους. Γιατί σε μια περίοδο που τα κράτη επιτίθονται για να αναδιαμορφώσουν και να ξαναμοιράσουν τον κόσμο και που οι δομές στο εσωτερικό τους αλλάζουν, προκαλώντας αλυσιδωτές κοινωνικές αντιδράσεις, είναι σημαντικό για το κάθε κράτος να εγκληματοποιεί και να αφοπλίζει τους επαναστάτες, να τους εκδικείται παραδειγματικά για να ανακόψει την ίδια τη δυναμική της δράσης τους, να χτυπάει ιδιαίτερα κάθε πράξη συνάντησης όσων αγωνίζονται. Να δοκιμάζει πρωταρχικά πάνω στους επαναστάτες τις νέες και ισχυρότερες μορφές καταστολής που προετοιμάζει στη συνέχεια για ολόκληρες κοινωνικές ομάδες.

Με αυτή την έννοια η δίκη αυτή αποτελεί τόσο από δικής μας πλευράς όσο και από πλευράς του κράτους ένα κομβικό σημείο της αντιπαράθεσης. Μια μάχη που διακυβεύονται πολλά περισσότερα από την πολύχρονη στέρηση της ελευθερίας του συντρόφου μας, μια μάχη που αφορά τον αγώνα που συμμετείχε και που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του.

Γι αυτούς τους λόγους είναι σημαντικό να εκφραστεί διεθνής αλληλεγγύη, με κινήσεις, κείμενα, γράμματα, με όποιο μέσο επιθυμεί ο κάθε σύντροφος. Να μετατρέψουμε αυτή τη δίκη σε ένα γεγονός που να μιλήσουμε για τους πολιτικούς κρατούμενους, τα κινήματα και την αλληλεγγύη, και να εμποδίσουμε μια χωρίς κόστος αντιμετώπιση του συντρόφου που κρατούν στα χέρια τους. Να δείξουμε ότι ο Νίκος Μαζιώτης δεν είναι μόνος του...

Αν το κράτος θέλει απ'αυτή τη δίκη να παρουσιάσει ως μάταιη και αντιμετωπίσιμη την ανάγκη και την επιλογή της αντίστασης, εμείς έχουμε κάθε λόγο να δούμε αυτή τη διαδικασία σαν ευκαιρία για να προωθήσουμε την ίδια την αντίσταση στα σχέδια του, να αναδείξουμε τις κοινωνικές συνθήκες που καθιστούν την αντίσταση αυτή τη μοναδική αληθινή ζωή που μπορεί να υπάρξει.

Αν θέλουν να επιβάλλουν κοινωνικά τις έννοιες της «νομιμότητας» και της «παρανομίας», της «αθωότητας» και της «ενοχής», αξίες που ανήκουν στο ιδεολογικό οπλοστάσιο, την ηθική και των ποινικό κώδικα ενός εγκληματικού συστήματος εξουσίας, και με βάση αυτές να ζυγίσουν, να χαρακτηρίσουν και να τιμωρήσουν έναν αιχμάλωτο του κοινωνικού πολέμου, εμείς έχουμε κάθε λόγο να προτάξουμε το δίκιο και τις αξίες αυτού του δικού μας πολέμου. Έχουμε κάθε λόγο να αναιρέσουμε στην πράξη μια ανεμπόδιστη δικαιοδοσία τους πάνω στη ζωή των αγωνιστών, όπως αρνούμαστε τη δικαιοδοσία τους να κυβερνούν με βάση τα συμφέροντα τους και τις «αρχές» που πηγάζουν απ' αυτά τις ζωές των ανθρώπων, των κοινωνιών και των λαών.

Έχουμε κάθε λόγο να αναδείξουμε την ποιότητα και τις μεθόδους ενός εχθρού που είναι υπεύθυνος και υπόλογος για τις σφαγές ολόκληρων λαών, για τη μιζέρια και την εξαθλίωση ολόκληρων πληθυσμών που δεν χωρούν ή

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΔΙΚΗ: 5 ΙΟΥΛΗ '99 - ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

"...το να βγαίνει κάποιος και να ρισκάρει την ελευθερία του κάνοντας μια πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα κάποιων άλλων, χωρίς να τους ξέρει προσωπικά και χωρίς να ζητά ανταλλάγματα, φαντάζει όντως εξωπραγματικό.

Όμως τελικά, κόντρα στο κυρίαρχο πνεύμα και στην κυρίαρχη νοοτροπία της εξουσίας... υπάρχουν και αυτοί που θεωρούν ότι η διαχείριση των κοινών ανθρώπινων υποθέσεων και η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών και επιθυμιών... δεν γίνεται μέσω του διαχωρισμού αυτών που διατάζουν και αυτών που εκτελούν τις διαταγές. Αυτοί που δεν επιθυμούν τιμές, δόξα, υλικά κέρδη, εξουσία, ούτε ανταγωνίζονται τους άλλους για να ανέβουν στην κοινωνική κλίμακα και ιεραρχία. Υπάρχουν αυτοί που ακριβώς για αυτούς τους λόγους, όταν απειλείται η ελευθερία κάποιων άλλων... θεωρούν ότι απειλείται και η δική τους ελευθερία." (Νίκος Μαζιώτης)

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ (ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

ΠΕΜΠΤΗ 1/7 - 5:00 μμ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

δεν υποτάσσονται στα σχέδιά του, υπεύθυνο για την καταστροφή της φύσης και των ανθρώπων. Ενός εχθρού που η «δικαιοσύνη» του, στο όνομα της προστασίας των «πολιτών» από τους «εκληματίες», βασίζεται στην επιτήρηση, τον έλεγχο, την εξολόθρευση ή την απονεύρωση των κοινωνιών. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, η καταστολή ενάντια στους αγωνιστές αποτελεί συστατικό στοιχείο της στρατηγικής τους για την υποταγή όλου του πλανήτη.

Αν το κράτος θέλει να εκδικηθεί το σύντροφό μας για το γεγονός ότι με την ενέργειά του και με την ανάληψη ευθύνης γι' αυτή, αποκάλυψε ότι πίσω από τέτοιες πράξεις βρίσκονται απλοί, εξεγερμένοι άνθρωποι που βιώνουν την ίδια καταπίεση με όλους, εμείς έχουμε κάθε λόγο να παλέψουμε ενάντια στην απομόνωση της υπόθεσης του. Αν θέλουν να τον τιμωρήσουν γιατί, με την ιστορικότητά του ως πρόσωπο και μέσα από άλλες πολύμορφες εμπειρίες αγώνα, απέδειξε ότι η επίθεση ενάντια στις δομές ενός καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού συστήματος είναι εφικτή και πραγματοποιήσιμη όταν υπάρχει η βούληση για αγώνα, και γιατί κατερρίψε έτσι τα σενάρια που θέλουν μια τέτοια δράση υποκινούμενη από μυστικές υπηρεσίες -σενάρια που εξυπηρετούν την εικόνα ενός άτρωτου και απρόσβλητου κτήνους ικανού να ελέγχει τα πάντα-, εμείς έχουμε κάθε λόγο να αναδείξουμε ότι ούτε πανίσχυροι είναι ούτε μπορούν να ελέγξουν τη δυναμική της αντίστασης, να σβήσουν το πάθος για ελευθερία και τη δύναμη της αυτοοργάνωσης. Αν θέλουν σπέρνοντας τον τρόμο και τη συκοφαντία, να προκαλέσουν το διαχωρισμό, την αδιαφορία και την παθητικότητα, εμείς να στρέψουμε εναντίον τους το όπλο της αλληλεγγύης.

Αν οι μηχανισμοί θέλουν να παρουσιάζουν τον εαυτό τους ως το μοναδικό υποκείμενο που διαχειρίζεται τις ζωές των ανθρώπων, γράφοντας την αιματηρή του ιστορία, εμείς έχουμε κάθε λόγο να μιλήσουμε για τους αγώνες που ξέσπασαν και ξεσπούν παντού όπου επιβάλλεται η διεθνής δικτατορία των κρατών και του κεφαλαίου, γι' αυτόν τον ισόβιο αγώνα για την ελευθερία που συνεχίζεται, όσες μορφές κι αν παίρνει στο χρόνο και το χώρο. Να μιλήσουμε για τους ανθρώπους που είναι οι ίδιοι οι αγώνες... Να μιλήσουμε για όλους αυτούς που από διαφορετικές γωνιές της γης και κάτω από διαφορετικές συνθήκες αγωνίστηκαν και αγωνίζονται, να μιλήσουμε γι' αυτούς που είναι μακριά και όμως μαζί, πέρα απ' τα σύνορα που χάραξαν στους χάρτες, πέρα από το χρόνο που ταξινόμησαν σε περιόδους που «αντιμετωπίστηκαν αποτελεσματικά και έσβησαν». Να μιλήσουμε για τους αγωνιστές που βρίσκονται στις μητροπόλεις του καπιταλισμού ή στα βουνά των Ινδιάνων, για τους κρατούμενους που είναι θαμμένοι σε μπουντρούμια ή στα μοντέρνα κελιά της απομόνωσης και τα ψυχιατρεία, που είναι χωριστά και όμως αποτελούν μια «αόρατη» δύναμη που επικοινωνεί, που ο καθένας δίνει μια μάχη μόνος του αλλά ταυτόχρονα και με τους άλλους, και για τους άλλους....

Να φωνάξουμε για όλους αυτούς που πλήρωσαν και πληρώνουν με τη ζωή τους το τίμημα για το ότι δεν αποδέχτηκαν την κυριαρχία ως αδιαμφισβήτη και άτρωτη, για το ότι τόλμησαν για τον εαυτό τους και για τους άλλους, εμπνέοντας και τροφοδοτώντας με τη στάση ζωής τους τους αγώνες που ακολούθησαν και αυτούς που έρχονται... Να μιλήσουμε για τον αγώνα που δεν νικήθηκε παρά τις συστηματικές μεθόδους για την κατάπνιξη του και τις απόπειρες εξουδετέρωσης των αγωνιστών... Να φωνάζουμε για όλους αυτούς που κρατούν όμηρους ενώ ταυτόχρονα η προπαγάνδα τους, όταν δεν τους παρουσιάζει ως «επικίνδυνους εγκληματίες», τους περιφέρει ως «ακίνδυνους», «αποπολιτικοποιημένους», «περιθωριοποιημένους» για να απαξιώσει την επιλογή της αντίστασης... Και να πούμε τι πραγματικά διακυβεύεται, γιατί κρατούνται όμηροι και γιατί τους φοβούνται και μας φοβούνται.

Να μιλήσουμε για τους τρόπους που οι εγκληματικές συμμορίες των κρατών και των αφεντικών χρησιμοποίησαν για να φυλακίσουν την αξιοπρέπεια των εξεγερμένων και γι αυτό το πνεύμα που ποτέ δεν κατάφεραν να φυλακίσουν ολοκληρωτικά...

Συνέλευση Αναρχικών

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

Ό,τι κερδίζεται και ό,τι χάνεται στα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού, για κάθε επιμέρους αντιστεκόμενο κομμάτι ή αγωνιστή, κερδίζεται ή χάνεται για το συνολικό αγώνα της κοινωνίας ενάντια στους δυνάστες της.

Στις 5 Ιούλη '99 δικάζεται ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης, ο οποίος βρίσκεται φυλακισμένος εδώ και ενάμισι χρόνο. Μέσα από τη φυλακή και με δημόσια επιστολή του έχει αναλάβει την ευθύνη της αντίστασής του στο κράτος και το κεφάλαιο και της αλληλεγγύης του στους κοινωνικούς αγώνες. Όπως πιο συγκεκριμένα ο ίδιος αναφέρει: *«Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση. Σκοπό είχα, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική...»*

Η δράση του Ν. Μαζιώτη αντλεί και επεμβαίνει σε μια συγκεκριμένη περίοδο εξέλιξης του κοινωνικού ανταγωνισμού. Το κράτος και το κεφάλαιο επιδιώκοντας τη μεγέθυνση του πλούτου τους και την παραπέρα εδραίωση της εξουσίας τους επιτίθονται σε πλατιά κοινωνικά κομμάτια. Πλευρές αυτής της επίθεσης, όπως ο «εκσυγχρονισμός», η «ανάπτυξη», οι «διαρθρωτικές αλλαγές», δεν σημαίνουν για την κοινωνία παρά το βάθεμα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της αλλοτρίωσης. Παράλληλα όμως, δημιουργούνται προϋποθέσεις αντίστασης, όταν τα κοινωνικά κομμάτια, που κάθε φορά πιο άμεσα και πιο ορατά πλήττονται, τίθονται σε κίνηση και γεννάνε μέτωπα αντιπαράθεσης στις κυρίαρχες επιλογές.

Σε τέτοιες συνθήκες όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού, οι αναρχικοί έδρασαν αλληλέγγυοι με άλλους αντιστεκόμενους, όπως και στην περίπτωση του αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού από την TVX GOLD. Όταν στα τέλη του '97 οι κάτοικοι εμπόδιζαν με κάθε μέσο την εξέλιξη των εργασιών της μεταλλουργίας, πυρπολώντας γεωτρύπανα, συγκρουόμενοι με τα ΜΑΤ ή καταστρέφοντας αστυνομικά οχήματα, το κράτος απαντούσε με την αστυνομική κατοχή των χωριών, με διώξεις, προπηλακισμούς και απειλές κατοίκων. Την ίδια περίοδο οι αναρχικοί με την πολύμορφη δράση τους επιχείρησαν να αναδείξουν τη δυναμική του αγώνα που εκδηλωνόταν στη Χαλκιδική, να αποκαλύψουν την κατασταλτική δράση του κράτους, να εμποδίσουν την απομόνωση των αγωνιζόμενων του Στρυμονικού, να προτάξουν και να αναπτύξουν την κοινωνική αλληλεγγύη. Καθόλου τυχαία ένα μήνα μετά, το Γενάρη του '98, το κράτος θα εξαπολύσει πογκρόμ ενάντια στους αναρχικούς, θα εισβάλει σε σπίτια, θα ανακρίνει αγωνιστές, θα προφυλακίσει τον Ν. Μαζιώτη.

Όπως η δράση του Ν. Μαζιώτη αποτελεί μέρος των γεγονότων του κοινωνικού ανταγωνισμού, το ίδιο ισχύει και για τη δίωξή του.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΥΤΕ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

Ο ΝΙΚΟΣ ΜΑΖΙΩΤΗΣ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΑ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΔΡΑΣΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑΣ ΧΡΥΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ TVX GOLD. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΔΕΝ ΑΠΟΣΚΟΠΕΙ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟ ΟΛΩΝ ΟΣΟΙ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ.

ΟΜΩΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΛΙΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ, ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ 5 ΙΟΥΛΗ '99

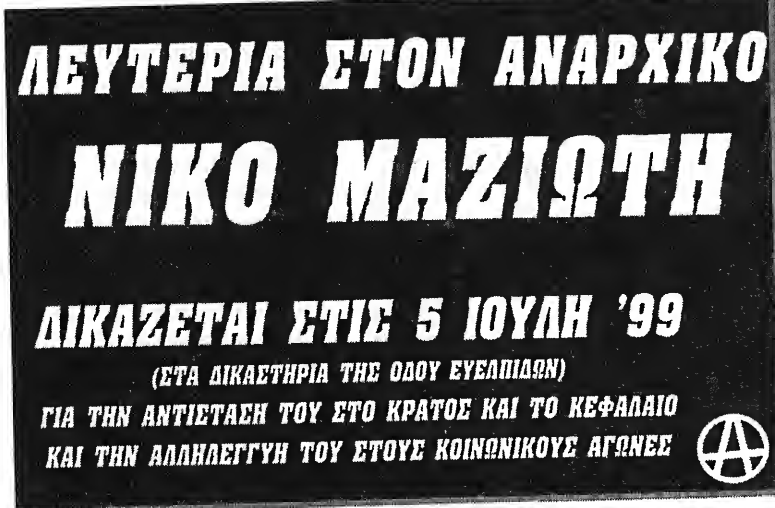
(ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ)

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Συμβαίνει με κάθε κατασταλτική επίθεση, η επαρκής ή μη απάντησή της να τείνει να μεταβάλλει τους συσχετισμούς του κοινωνικού ανταγωνισμού είτε προς όφελος της εξουσίας είτε προς όφελος του αγώνα. Κάθε δίωξη δεν εξαντλείται μόνο στην εξουδετέρωση του ίδιου του αγωνιστή. Απευθύνεται σε όλους εκείνους που αντιστέκονται ή που εν δυνάμει θα αντισταθούν, αποσκοπώντας να προκαλέσει φόβο, αμφιβολία, απογοήτευση, να θέσει νέους περιορισμούς και δυσκολίες στη διεξαγωγή του αγώνα.

Από τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τις κατασταλτικές επιθέσεις, ενισχύεται ή αποδυναμώνεται η δυναμική που προωθούμε ευρύτερα τις επιλογές δράσης μας. Κάθε φορά που εκδηλώνεται μια νέα κοινωνική αντιπαράθεση γεννιέται και μια νέα ευκαιρία για δράση. Είναι μια ακόμα δυνατότητα για να δυναμώσουμε το συνολικό ανατρεπτικό αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, να τον διεξάγουμε σε περισσότερα μέτωπα, να τον εξαπλώσουμε σε περισσότερους ανθρώπους. Είναι ένα ακόμα πεδίο για να προτάξουμε και να προωθήσουμε την κοινωνική αλληλεγγύη και τη σύνδεση διαφορετικών αγωνιζόμενων κομματιών, γνωρίζοντας ότι η αλληλογνωριμία και η αλληλεπίδραση των διαφορετικών εμπειριών μπορεί να συνεισφέρει στην κατεύθυνση της ριζοσπαστικοποίησής τους, ότι η συσπείρωση δυνάμεων απέναντι σε κοινούς στόχους την ίδια χρονική στιγμή μπορεί να λειτουργήσει στην προοπτική του πολλαπλασιασμού της δύναμης και της αποτελεσματικότητάς τους. Το κράτος έχει κάθε λόγο να κρατά διαχωρισμένες τις κοινωνικές αντιστάσεις από αυτό το κομμάτι το καθολικά ανταγωνιστικό προς το κυρίαρχο, τους αναρχικούς. Έχει κάθε συμφέρον να περιορίζει αυτές σε στενά διεκδικητικά πλαίσια αποτρέποντας τη συνολικοποίηση και την όξυνση της αντιπαράθεσής τους μαζί του και από την άλλη, να αποτρέπει την εξάπλωση της ανατρεπτικής δράσης των αναρχικών και να τους αποκόβει από τον πραγματικό χώρο που γεννιούνται και αναπτύσσονται, αυτόν του κοινωνικού ανταγωνισμού. Η κατασταλτική επίθεση το Γενάρη του '98, εκ των πραγμάτων κατατείνει στο να προκαλέσει δυσκολίες στη δράση μας και στην επιλογή της αλληλεγγύης στους κοινωνικούς αγώνες (και πιο ειδικά σε αυτόν των κατοίκων του Στρυμονικού), δοκιμάζοντας να προκαλέσει φόβο και αμηχανία, να ωθήσει σε υπεραπιστικές αμυντικές θέσεις αντιμετώπισης των νέων δυσκολιών, να οδηγήσει στην απομόνωση και την εσωστρέφεια.

Όμως, οι συνθήκες παραμένουν κατάλληλες για να προχωρήσουμε μπροστά, πεπεισμένοι πως τα γεγονότα είναι και αποτέλεσμα της βούλησης και της δράσης των ανθρώπων και με τη συνεχή αγωνιστική στάση του Ν. Μαζιώτη μέσα από τη φυλακή να εμπνέει και να συνεισφέρει στον αγώνα έξω από αυτή. Να αντιμετωπίζουμε, λοιπόν, τη δίωξη αυτή (και σήμερα πλέον τη δίκη) σαν μια ακόμα δυνατότητα παρέμβασης στην κοινωνία, να την μετατρέπουμε σε ένα ακόμα έδαφος για αγώνα και αντεπίθεση ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, να την κατανοούμε σαν μια ακόμα μάχη. Γιατί κάθε διωκόμενος αγωνιστής λειτουργεί παραδειγματικά όταν στο πρόσωπό του ενσαρκώνεται η ίδια η έννοια της αντίστασης και γίνεται πιο απτή, πιο ορατή, άρα και πιο αληθινή. Γιατί σε κάθε τέτοια υπόθεση το πρόταγμα της αλληλεγγύης ή είναι υλικό για να υπάρξει ή δεν είναι τίποτα. Γιατί ο αγώνας πρώτα από όλα είναι οι άνθρωποί του, οι αγωνιστές, και αν αυτοί αφήνονται ευάλωττοι και μόνοι στα χτυπήματα της καταστολής, αυτός αυτοδιαψεύδεται και καθίσταται αναξιόπιστος.

Από το πόσο αποτελεσματική ή όχι αποδεικνύεται κάθε κατασταλτική επίθεση, ορίζεται και συνολικά η πολιτική δυνατότητα επιβολής της καταστολής, δηλαδή ο βαθμός της κοινωνικής ανοχής και συναίνεσης σε αυτήν. Η προσπάθεια του κράτους να χτυπήσει κάθε φωνή αντίστασης και να επιβάλλει σιγή νεκροταφείου στην κοινωνία προϋποθέτει την, αν μη τι άλλο, ιδεολογική ενσωμάτωση πλατιών κοινωνικών κομματιών και την απόσπαση της συναίνεσής τους στην καταστολή όσων δεν υποτάσσονται. Μέσα από τη διάκριση και την ταξινόμηση των μέσων του αγώνα, των πράξεων ή των συμπεριφορών των ανθρώπων ως «νόμιμων» και «παράνομων», ως «αθώων» και «ένοχων», ως «ανώτερων» και «κατώτερων», συγκροτείται ένα ιδεολογικό και νομικό πλαίσιο με στόχο να ορίζει και να περιχαρακώνει τη δράση όσων αντιστέκονται. Ένα πλαίσιο που επιβάλλει -υποτίθεται στο όνομα και για το συμφέρον της κοινωνίας- τι είναι αποδεκτό και τι όχι, και που στενεύει τόσο, όσο μεγαλώνει η δυνατότητα επιβολής του. Όποιοι παρεκλίνουν από αυτό μπορούν ευκολότερα να απομονώνονται κοινωνικά και να καταστέλλονται, στο βαθμό που η κυρίαρχη προπαγάνδα επιτυγχάνει να τους χαρακτηρίζει και να τους παρουσιάζει ως ιδιόρρυθμους, αντικοινωνικούς, εγκληματίες ή τρομοκράτες και τέλος πάντων κινούμενους από αδιόρατα κέντρα ή με αδιευκρίνιστα κίνητρα.

Μέσα από την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη σπάει αυτή η λογική της εγκληματοποίησης των κοινωνικών αντιστάσεων και των αγωνιστών που επιχειρεί να επιβάλει η εξουσία. Για πρώτη φορά στα μεταπολιτευτικά χρονικά γίνεται ξεκάθαρο σε όλους, ότι πίσω από μια βίαιη πράξη ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο (όπως η απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας στις 6/12/97) δεν υπάρχει παρά ένας αγωνιστής που δρα και με αυτόν τον τρόπο μέσα στα μέτωπα του ευρύτερου κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Ένας αγωνιστής που χωρίς να ιεραρχεί τα μέσα του αγώνα και χωρίς να υϊοθετεί το «δίκαιο» της εξουσίας, αλλά προωθώντας το επαναστατικό δίκαιο, στέλνει ένα μήνυμα αλληλεγγύης σε άλλους αντιστεκόμενους. Κι αυτό είναι, ίσως και περισσότερο από αυτή καθ' αυτή την απόπειρα, που τον καθιστά επικίνδυνο για το κράτος και στόχο της εκδικητικότητας των ντόπιων υπηρεσιών και των υπερατλαντικών συμμάχων τους.

Γίνεται επίσης ξεκάθαρο, από την πολύμορφη και μακρόχρονη συμμετοχή του συντρόφου μας στους αγώνες, ότι δεν θα είναι οι εχθροί μας αυτοί που θα ορίζουν με ποιά μέσα θα τους πολεμάμε, ότι οι αγωνιζόμενοι επιλέγουν μόνοι τους τα εργαλεία, τις μεθόδους και τα πεδία δράσης τους με μοναδικό κριτήριο επιλογής τους τις ανάγκες, τις δυνατότητες, την ηθική ή ακόμα τη φαντασία και την εφευρετικότητα των ίδιων. Η κάθε υπαναχώρηση στην ιδεολογική πίεση του εχθρού, και ο όποιος εγκλωβισμός και ετεροκαθορισμός στα ιδεολογικά, νομικά ή αξιακά διλήμματα που θέτει, οδηγεί στην απονεύρωση και τον περιορισμό του αγώνα, στην εγκατάλειψή του και στην ενσωμάτωση.

Όπως δεν αναγνωρίζουμε τίποτα πιο αντικοινωνικό και εγκληματικό από το κράτος και το κεφάλαιο... από αυτούς που εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους και λεηλατούν τη γη, που οικοδομούν και συντηρούν ένα καθεστώς χειραγώγησης, ελέγχου και καταπίεσης, που καταπνίγουν και καταστέλλουν κάθε φωνή και κάθε πράξη αντίστασης και ελευθερίας, που καταδικάζουν λαούς ολόκληρους στην κτηνωδία των πυραύλων, των στρατών, και των πολέμων τους και άλλους πάλι στη φρίκη της προσφυγιάς, της πείνας και της ανέχειας, που δηλητηριάζουν την αναπνοή και την τροφή μας, που αρρωσταίνουν τα κορμιά μας, που με κάθε τρόπο -προπαγάνδα/εμπόρευμα/εξατομίκευση- εκφυλίζουν και αλλοτριώνουν τις καρδιές και τα μυαλά μας...

...έτσι δεν αντιλαμβανόμαστε και κάτι περισσότερο ευγενικό, σημαντικό και στο τέλος-τέλος χρήσιμο από τον κοινωνικό αγώνα για την καταστροφή τους... από εκείνους που αρνούνται να υποταχτούν και να αφομοιωθούν στον κυρίαρχο κόσμο, που παίρνουν τις ζωές τους στα χέρια τους και αντιστέκονται σε αυτούς που τους καταπιέζουν, που αναγνωρίζουν τους συντρόφους τους στα πρόσωπα των αγωνιζόμενων και τα αδέρφια τους στα πρόσωπα των κολασμένων, που μάχονται για την ελευθερία διακυβεύοντας ακόμα και την ατομική τους ελευθερία...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

γ.τ.

Αριθμός λογαριασμού για την οικονομική ενίσχυση του Νίκου Μαζιώτη: Εθνική Τράπεζα 077/9425144 2

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Μέσα στη μακρά πορεία της αλληλέγγυας δράσης των αναρχικών με τους αντιστεκόμενους κατοίκους του Στρυμονικού που αντιδρούν στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην περιοχή τους από την πολυεθνική TVX GOLD, η σύλληψη και φυλάκιση του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη είναι για την κατασταλτική πολιτική του κράτους μια αιχμή των προσπάθειών του να αποτρέψει την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης, τη σύνδεση των αντιστάσεων, τη διεύρυνση και ενδυνάμωση του αγώνα. Για εμάς τους αναρχικούς η ομηρία του συντρόφου μας είναι ένα ακόμα ζήτημα παρέμβασης στους κοινωνικούς χώρους της αντίστασης και κυρίως σε αυτόν του Στρυμονικού, μια αφορμή για να εντείνουμε τον αγώνα για την κοινωνική α λ λ η λ ε γ γ ύ η, την α ν τ ί σ τ α σ η και την α υ τ ο ο ρ γ ά ν ω σ η ενάντια στα εκσυγχρονιστικά σχέδια των αφεντικών και την καταστολή που τα συνοδεύει.

Στην εκδήλωση αλληλεγγύης για τον Ν. Μαζιώτη και τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού που πραγματοποιήθηκε στη Θεσ/νίκη στις 31/10 και 1/11 του 98 -με τη συνεργασία συντρόφων της συνέλευσης της Αθήνας και ομάδας συντρόφων από τη Θεσ/νίκη- αναδείχτηκε η σημασία μιας εκδήλωσης αλληλεγγύης στην Ολυμπιάδα της Χαλκιδικής (και κατά προτίμηση στο χώρο του φυλάκιου των κατοίκων, πριν το εργοστάσιο της TVX), τις παραμονές της δίκης του Ν. Μαζιώτη. Η πρόταση αυτή έγινε από συντρόφους της συνέλευσης τόσο στους συντρόφους της Θεσσαλονίκης όσο και στους κατοίκους από την Ολυμπιάδα και την Ιερισσό που παρευρίσκονταν στην εκδήλωση και απάντησαν θετικά. Η προοπτική αυτή τοποθετήθηκε και στην εκδήλωση της συνέλευσης στην Αθήνα, στο Πολυτεχνείο στις 22 και 23 Γενάρη '99. Στόχος μιας τέτοιας εκδήλωσης στην Ολυμπιάδα ήταν να πραγματοποιήσουμε από κοινού οι αναρχικοί μια άμεση και αδιαμεσολάβητη συνάντηση με τους ανθρώπους της αντίστασης στο Στρυμονικό, να προωθήσουμε την αλληλεγγύη μας μαζί τους και να αναδείξουμε ενόψει της δίκης του Ν Μαζιώτη τη σημασία της άμεσης σχέσης του με την κοινωνική αντίσταση στη Β.Α. Χαλκιδική.

Παρά τον αρχικό χαρακτήρα αυτής της πρότασης και τη συμφωνία σ' αυτήν, σύντροφοι από τη Θεσ/νίκη αποφάσισαν να κάνουν την εκδήλωση ενόψει των ευρωεκλογών (προτάσσοντας κι ένα αντιεκλογικό περιεχόμενο) ανεξάρτητα από τον προσδιορισμό της ημερομηνίας της δίκης του Ν. Μαζιώτη. Απουσίασε δε μια πραγματική διάθεση συνεργασίας ή επικοινωνίας τουλάχιστον, μεταξύ όσων συντρόφων ενδιαφέρονταν, μια διαδικασία που προφανώς απαιτούνταν για την προετοιμασία αυτού του εγχειρήματος. Ως χώρος της εκδήλωσης ορίστηκε από τους ίδιους συντρόφους ο χώρος της πλατείας στο χωριό της Ολυμπιάδας.

Παρόλα αυτά, με δεδομένη τη μακροχρόνια σχέση αλληλεγγύης μας (και πριν τη σύλληψη του Ν. Μαζιώτη) με τον αγώνα στον Στρυμονικό και στην προοπτική της αναμενόμενης δίκης του Νίκου, αποφασίσαμε (μέσα από συνεχείς α ν ο ι χ τ έ ς συνελεύσεις) να συμμετάσχουμε σε αυτή την εκδήλωση, παρεμβαίνοντας έτσι ωστε να προωθήσουμε τους αρχικούς της σκοπούς: την άμεση επικοινωνία όλων μας και τη συζήτηση με τους αντιστεκόμενους κατοίκους, την ανάπτυξη των σχέσεων αλληλεγγύης και την ανάδειξη της σημασίας της δίκης του Ν. Μαζιώτη για τον αγώνα στο Στρυμονικό. Για τούτο μάλιστα σύντροφοι από τη συνέλευση πηγαίνουν στην Ολυμπιάδα προκειμένου να διασφαλίσουν τους όρους ώστε να γίνει αυτή η συζήτηση. Μέσα από την επικοινωνία με τους κατοίκους, βλέπουμε ότι κάτι τέτοιο είναι εφικτό και μάλιστα στο χώρο του φυλάκιου της Ολυμπιάδας που αποτελεί το σημείο αναφοράς τους στον αγώνα ενάντια στην TVX GOLD. το οποίο βρίσκεται κοντά στις εγκαταστάσεις της εταιρίας. Η σημασία του για την αντίσταση των κατοίκων δεν είναι απλώς συμβολική, αλλά και λειτουργική, αφού υπήρξε η αφετηρία για μια σειρά από δραστηριότητες και μαζικές κινητοποιήσεις, ενώ πάντα αποτελούσε μια ανοιχτή δίοδο για να συνεχιστεί η αντίσταση και να παραμείνει αυτό το κοινωνικό μέτωπο ανοιχτό. Για τους λόγους αυτούς εξάλλου, αποτέλεσε στο παρελθόν και αποτελεί και σήμερα στόχο της καταστολής.

Παράλληλα επίσης ενημερώνουμε συνεχώς τους συντρόφους στη Θεσ/νίκη για τη μορφή της συμμετοχής μας στην εκδήλωση, τον τρόπο και τον σκοπό της παρέμβασής μας.

Την αμέσως προηγούμενη μέρα της εκδήλωσης, το απόγευμα της 28/5, κι ενώ οι σύντροφοι της συνέλευσης βρίσκονται στο δρόμο από την Αθήνα για την Ολυμπιάδα, μέλη της επιτροπής αγώνα από διπλανά χωριά, αφού ενημερώνονται για την επικείμενη συζήτηση, σπεύδουν αιφνιδιαστικά στο φυλάκιο καλώντας ανθρώπους της Ολυμπιάδας, προκειμένου να αποτρέψουν την πραγματοποίηση της παρέμβασής μας στο χώρο αυτό. Με αυτό τον τρόπο θέλουν να υπονομεύσουν την σχέση αλληλεγγύης μεταξύ των αντιστεκόμενων της περιοχής και των αναρχικών, σχέση που αναγνωρίζεται από τους κατοίκους και εκφράζεται υλικά με τη συζήτηση αυτή στο συγκεκριμένο χώρο. Για το λόγο αυτό προσπαθούν να απωθήσουν και να περιορίσουν την παρέμβαση μας στον πιο ουδέτερο χώρο της πλατείας του χωριού, λέγοντας χαρακτηριστικά, ένας από αυτούς, στους συντρόφους που παρευρίσκονται, ότι *«εκεί ο καθένας μπορεί να πάει και να πει ελεύθερα τις απόψεις του»*.

Παρά το σαμποτάρισμα της συζήτησης από τα συγκεκριμένα μέλη της επιτροπής, εμείς αποφασίσαμε, πέρα από τη διακίνηση έντυπου υλικού από σπίτι σε σπίτι του χωριού και τη συμμετοχή μας στην εκδήλωση της πλατείας, να επιμείνουμε στην παρέμβασή μας κ α ι στο φυλάκιο επιχειρώντας μια συζήτηση με όσους κατοίκους τελικά θα έρχονταν.

Το Σάββατο 29 Μάη πάνω από ογδόντα αναρχικοί κι αντιεξουσιαστές, από διάφορα μέρη της Ελλάδας, φτάνουν στην Ολυμπιάδα για την εκδήλωση, χωρίς όμως να έχουν μια προηγούμενη επικοινωνία και συνενόηση μεταξύ τους. Στο χωριό οι ασφαλίτες που έχουν καταφθάσει από τις προηγούμενες μέρες, αρχίζουν προοδευτικά να πληθαίνουν. Στην πλατεία στήνεται μια μικροφωνική και τραπεζάκια με έντυπο υλικό αντιπληροφόρησης.

Ένας αριθμός συντρόφων διασχίζουμε το χωριό εν είδη πορείας απ' άκρη σ' άκρη, μοιράζοντας στους κατοίκους την *«ανοιχτή επιστολή του Νίκου Μαζιώτη προς τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού»* που έστειλε από τη φυλακή. Παράλληλα διανέμουμε έντυπο υλικό για την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη, για την αντίσταση στην TVX , για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία κ.λπ. Παράλληλα στήνονται πανώ, πετιούνται τρυκακια και γράφονται συνθήματα. Στο διάστημα αυτό, και διασχίζοντας το χωριό, γίνονται κάποιες σύντομες συζητήσεις με κατοίκους και τους ειδοποιούμε για την κουβέντα στο φυλάκιο. Άλλοι σύντροφοι παραμένουν στην πλατεία συνεχίζοντας με την παρουσία και το λόγο τους την εκδήλωση στο κέντρο του χωριού.

Η αναστάτωση των μπάτσων που έχουν εισβάλει στην Ολυμπιάδα, γίνεται όλο και πιο έντονη καθώς προχωράμε προς το φυλάκιο στο δρόμο για τις εγκαταστάσεις της TVX. Εκεί μας περιμένουν κάτοικοι της περιοχής, αναμεσά τους και μέλη της επιτροπής από την Ολυμπιάδα. Μετά το σαμποτάρισμα της προηγούμενης μέρας είναι σαφώς λιγότερος ο κόσμος που βρίσκεται εκεί από τον αναμενόμενο.

Μια κλούβα των ΜΑΤ περνά με μεγάλη ταχύτητα από μπροστά μας και κατευθύνεται προς τις εγκαταστάσεις της εταιρίας. Κάτοικος της Βαρβάρας που βρίσκεται στη συζήτηση μας λέει πως «η περιοχή γύρω από τις εγκαταστάσεις έχει γεμίσει με μπάτσους».

Δίπλα στα άλλα πανώ που βρίσκονται στο χώρο γύρω από το φυλάκιο, υπάρχει κι ένα καινούργιο που οι ίδιοι οι κάτοικοι έφτιαξαν την προηγούμενη μέρα με το σύνθημα «α ν τ ι σ τ ε κ ό μ α σ τ ε σ τ ο ν ε κ σ υ γ χ ρ ο ν ι σ μ ό τ ο υ θ α ν ά τ ο υ», εμπνευσμένο από τα προτάγματα της μακροχρόνιας παρέμβασης των αναρχικών στην περιοχή που ξεκίνησε το 1996.

Στη συζήτηση που ακολουθεί στο φυλάκιο, ενημερωνόμαστε για τα γεγονότα της περιόδου που έχει μεσολαβήσει από την προηγούμενη εκδήλωση στη Θεσ/νίκη. Στη συνέχεια ενημερώνουμε για την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη και την αναμενόμενη δίκη του, κατατίθονται εκατέρωθεν θέσεις που αφορούν τις διαφορετικές εμπειρίες αγώνα, και συζητιέται το ζήτημα της καταστολής, της αλληλεγγύης και των δυνατοτήτων για τη συνέχιση του αγώνα στην περιοχή.

Μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα μεγάλος αριθμός από τους κατοίκους, κυρίως της Ολυμπιάδας, έ-

ΚΑΘΕ ΦΩΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑΣ ΧΡΥΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ TVX GOLD ΣΤΗ Β.Α. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΜΑΗ '99

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

χουν δικαστεί μαζικά και έχουν καταδικαστεί για τη συμμετοχή τους σε προηγούμενες κινητοποιήσεις. Οι ποινές που έχουν ως τώρα επιβληθεί φθάνουν τα επτά και δέκα χρόνια φυλάκισης, ενώ η επόμενη δίκη πρόκειται να γίνει στις 2 Ιούλη.

Δυο μέρες πριν, είχε ανακοινωθεί η προέγκριση του ΥΠΕΧΩΔΕ για την υλοποίηση της επένδυσης. Το εργοστάσιο της μεταλλουργίας θα γίνει στην Ολυμπιάδα ενώ η "λίμνη" εναπόθεσης των αποβλήτων (χαβούζα) θα γίνει στη δασική περιοχή της Κηπουρίστρας κοντά στο χωριό Βαρβάρα.

Από τη μεριά μας καταθέτουμε στη συζήτηση ότι οι αναρχικοί τα τρία τελευταία χρόνια εκδηλώνουν όλο και περισσότερο και με όλα τα μέσα που διαθέτουν την αλληλεγγύη τους, διευρύνοντας τον ορίζοντα των μηνυμάτων που ανέδειξε αυτή η αντίσταση ώστε να γίνει υπόθεση πολλών περισσότερων ανθρώπων σε διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου. Η ίδια η δυναμική της αντίστασης και της αλληλεγγύης λειτούργησε στην κατεύθυνση της δημιουργίας κι ενός δεύτερου μετώπου μέσα στη μητρόπολη με εξίσου δυναμικά χαρακτηριστικά. Κι ενώ αυτός ο αγώνας βρισκόταν σε μια πορεία ανάπτυξης, ήρθε αντιμέτωπος με την κατασταλτική επίθεση του κράτους, στην οποία συνελήφθη αιχμάλωτος ο Ν. Μαζιώτης που κρατείται ως όμηρος του κράτους και των πολυεθνικών. Ένα από τα ζητήματα που συζητάμε με τους κατοίκους είναι η ανάληψη της ευθύνης για τη βομβιστική απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, και η ανάδειξη του γεγονότος πως πίσω από τέτοιες δυναμικές μορφές δράσης βρίσκονται εξεγερμένοι άνθρωποι και πως όλη η περιρρέουσα «φιλολογία» περί «πρακτόρων και προβοκατόρων» δεν είναι παρά ένα μύθευμα της κυρίαρχης προπαγάνδας για να απομονώσει κοινωνικά αυτούς που αγωνίζονται.

Σε αυτό το χρονικό διάστημα, που σηματοδοτείται από τις δίκες και τις καταδίκες στη Χαλκιδική και την αναμενόμενη δίκη του Ν. Μαζιώτη στην Αθήνα, δοκιμάζεται η βούληση για συνέχιση της αντίστασης μέσα από τη δύναμη και την υλική έκφραση της αλληλεγγύης με αυτούς που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής.

Το γεγονός της αναμενόμενης δίκης του Ν. Μαζιώτη από το κράτος εμπεριέχει ουσιαστικά ένα κοινωνικό και πολιτικό κάλεσμα αλληλεγγύης κι αντίστασης όχι μόνο για τους αναρχικούς αλλά για όλη την κοινωνία κι ιδιαίτερα για αυτούς που με τη δράση και με τη ξεκάθαρη στάση του μετά σύλληψή του συνδέθηκε με τον αγώνα τους.

Με την ομηρία και την αναμενόμενη δίκη του συντρόφου τίθεται επίσης το ζήτημα της αμοιβαιότητας σαν συστατικό της κοινωνικής αλληλεγγύης, αμοιβαιότητα που θα αντικατοπτριστεί και θα δοκιμαστεί μελλοντικά στην αλληλεγγύη ανάμεσα και στους ίδιους τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού και που θα επηρεάσει την πορεία, τη δυναμη και την αντοχή της αντίστασης στην TVX μπροστά στη διαρκώς εντεινόμενη κρατική τρομοκρατία.

Οι συνομιλητές μας από την άλλη, μας παραθέτουν τις θέσεις και τους προβληματισμούς τους για την καταστολή στην περιοχή και την διαρκή πίεση στο ηθικό και τη βούλησή της αντίστασης στο Στρυμονικό, καθώς μεγάλος αριθμός από αυτούς βρίσκονται ήδη σε καθεστώς ομηρίας με τις βαριές καταδίκες που τους επιβάλλονται. Και χωρίς να παραγνωρίζουν τις διαστάσεις και τη σημασία της υπόθεσης του Ν. Μαζιώτη σε σχέση με τον αγώνα τους, δείχνουν διστακτικοί στο να εκφράσουν δημόσια το ενδιαφέρον τους.

Μέσα από αυτή τη συζήτηση και από την παρέμβαση συνολικότερα, γίνονται ορατά σε μας τόσο η θετική καταγραφή της μακροχρόνιας αλληλεγγύης των αναρχικών και το ειλικρινές ενδιαφέρον πολλών αντιστεκόμενων του Στρυμονικού για το πρόσωπο του Ν. Μαζιώτη, όσο και τα αποτελέσματα της κρατικής προπαγάνδας και της καταστολής που θέλει να ενσταλάξει το φόβο και να οδηγήσει τους αντιστεκόμενους κατοίκους στην αναδίπλωση και την εσωστρέφεια.

Προς αυτή τη κατεύθυνση της εσωστρέφειας κινούνταν άλλωστε και το σαμποτάρισμα που έκαναν μέλη της επιτροπής αγώνα στην παρέμβαση μας, μέσα από το οποίο διαφαίνεται και η ανησυχία τους μπροστά στην προοπτική να αναζωπυρωθεί η δυναμική αντίσταση στην περιοχή και να υπονομευτεί ο ενδιάμεσος κοινωνικός ρόλος τους, που είναι να ελέγχουν και να χειραγωγούν τους αντιστεκόμενους. Η επιφυλακτικότητα λοιπόν και η διστακτικότητα που συναντήσαμε από μεριάς ενός αριθμού των κατοίκων (σε σχέση με την θερμότητα ορισμένων άλλων) δεν οφείλεται γενικά και αόριστα στα αρνητικά στερεότυπα για τους αναρχικούς, αλλά προωθείται συστηματικά από την τρομοκρατία που ασκεί το κράτος στην περιοχή και υποδαυλίζεται συγκεκριμένα από πρόσωπα που βρίσκονται στην ηγεσία του αγώνα στο Στρυμονικό που θέλουν να τον απομονώσουν και να τον περιορίσουν μακριά από κάθε πολιτικό και κοινωνικό ερέθισμα που θα μπορούσε να συμβάλει στην ριζοσπαστικοποίησή του.

Πέρα από τα εμπόδια αυτά που αφορούν τις συνθήκες του αγώνα σε αυτή την περίοδο, πρέπει να σημειώσουμε ότι η παρέμβαση αυτή χαρακτηρίστηκε, καταρχήν στον τρόπο που προετοιμάστηκε και κατά συνέπεια στο τρόπο που τελικά πραγματοποιήθηκε στις 29 Μάη, από προχειρότητα καθώς και δυσπιστία αν όχι έλλειμμα αλληλεγγύης ανάμεσα στους αναρχικούς. Ένα έλλειμα που οι συνέπειες του εκδηλώθηκαν -όπως είχαμε επισημάνει έγκαιρα- στη διάρκεια της παρουσίας μας στην περιοχή και που αναπόφευκτα περιόρισε την ενιαιότητα και τη διεισδυτικότητα του εγχειρήματός μας.

Παρόλα αυτά, και σε ότι μάς αφορά, το γεγονός ότι θέσαμε εξαρχής συγκεκριμένα τους στόχους της παρέμβασής μας και τους επιχειρήσαμε με ένα πνεύμα συντροφικότητας -απέναντι τουλάχιστον σε όσους ήσαν συντροφικοί δεδομένων και των αντίθετων διαθέσεων που υπήρχαν-, η συμμετοχή μας στην όλη παρέμβαση των αναρχικών στην Ολυμπιάδα συνέβαλε ουσιαστικά ώστε τα μηνύματα του αγώνα μας που παραμένει ζωντανός, να διαπεράσουν τελικά την τοπική κοινωνία της Ολυμπιάδας, αν όχι στο βαθμό που θα θέλαμε τουλάχιστον όμως όσο μπορούσαμε.

Σαν τελικό όμως συμπέρασμα για αυτή την παρέμβαση στην Ολυμπιάδα, όπως και για κάθε γεγονός που επιχειρούμε με στόχο την προώθηση της αντίστασης, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης, πρέπει να πούμε πως απαραίτητη προϋπόθεση είναι ότι η αλληλεγγύη -ως αμφίδρομη κι αμοιβαία σχέση χωρίς διάθεση αποκλεισμού και παραγκωνισμού κανενός συντρόφου ή συλλογικότητας- προωθείται καταρχήν ανάμεσα σε εμάς που το πραγματώνουμε. Και πιστεύουμε πως κινούμενοι όντως ως αλληλέγγυοι μεταξύ μας ότι μπορούμε ευκολότερα να εμπνεύσουμε κι άλλους αντιστεκόμενους ανθρώπους να υπερβούν τους δισταγμούς και τους αυτοπεριορισμούς που γεννά ο φόβος της εξουσίας, να ενθαρρύνουμε τη διάθεσή τους να σταθούν αλληλέγγυοι με τους αγωνιστές που βρίσκονται αιχμάλωτοι του κράτους και να διευρύνουμε την κοινωνική αντιπαράθεσή στο κράτος και το κεφάλαιο.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Υ.Γ.: Το βράδυ της 29 Μάη, τους συντρόφους που αποχωρούν τμηματικά από την Ολυμπιάδα ακολουθούν αυτοκίνητα της κρατικής ασφάλειας και το πούλμαν από είχε έρθει από την Αθήνα, στο δρόμο της επιστροφής, "συνοδεύεται" από τρία τέτοια αυτοκίνητα μέχρι τη Θεσ/νίκη. Όμως οι αστυνομικές δυνάμεις που κατέφθασαν στην περιοχή ενόψει της εκδήλωσης αλληλεγγύης των αναρχικών, όχι μόνο δεν αποχώρησαν αλλά ενισχύθηκαν τις αμέσως επόμενες μέρες. 400 περίπου ΜΑΤατζίδες ήρθαν να διασφαλίσουν τη διατήρηση της κρατικής νομιμότητας καθώς η TVX ξεκινά τις εργασίες για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας, με την καταστροφή μέρους από το δάσος της Κηπουρίστρας και την πραγματοποίηση γεωτρήσεων στην περιοχή της Ολυμπιάδας.

Έξι μέρες μετά την παρέμβαση της 29ης Μάη ορίζεται και η ημερομηνία της δίκης του Ν. Μαζιώτη, για τις 5 Ιούλη στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Οι αστυνομικές δυνάμεις, που είχαν αποχωρήσει για μικρό χρονικό διάστημα, επέστρεψαν για να περιφρουρήσουν τις εγκαταστάσεις της TVX και τις εργασίες στην Κηπουρίστρα ενώ παράλληλα έχουν στήσει μπλόκα σε όλη τη διαδρομή από τη Βαρβάρα ως την Ολυμπιάδα. Οι κάτοικοι δηλώνουν δημόσια αποφασισμένοι να μην αφήσουν να περάσει αυτή η επένδυση και περνούν σε νέο κύκλο κινητοποιήσεων καλώντας συγκέντρωση στην Ολυμπιάδα στις 3 Ιούλη '99.

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΝΟΜΙΜΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΩΣ Η ΒΙΑ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

Από το 1989, οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού αντιστέκονται στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού και την καταστροφή του τόπου τους.

Ο Νίκος Μαζιώτης δικάζεται στις 5/7/99 για την έμπρακτη αλληλεγγύη του στους κατοίκους των χωριών αυτών.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΗΘΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΕΝΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ 26/6
20:30, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΛΓΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ 27/6
19:30, ΚΑΣΤΡΟ

ξεσπ'σμα, αντιεξουσιαστικη ομαδα "γαλατικο χωριο", ανυποταχτοι πυρηνες, αντιεξουσιαστικοι πυρηνες η/υ, αυτοδιαχειριζομενο κοινωνικο κεντρο Πατρας

ΑΦΙΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΣΤΙΣ 26 & 27/6

Ανοιχτή επιστολή του Νίκου Μαζιώτη προς τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού

Διανύοντας το δέκατοέκτο μήνα της προφυλάκισης για την απόπειρα στο Υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, στέλνω αγωνιστικούς χαιρετισμούς σε όλους τους κατοίκους του Στρυμονικού που αντιστέκονται στην κατασκευή του εργοστασίου χρυσού από την πολυεθνική TVX GOLD.

Ίσως αυτό που σας παραξένεψε από την αρχή της εμπλοκής μου στον αγώνα σας με την απόπειρα στο υπουργείο, και που ίσως εξακολουθεί να σας παραξενεύει, είναι το γεγονός ότι δεν έχω καμιά προσωπική σχέση με τον τόπο που ζείτε και στον οποίο σχεδιάζεται να κατασκευαστεί το εργοστάσιο, βρισκόμενος εξακόσια χιλιόμετρα μακριά.

Εύλογα λοιπόν θα αναρωτηθήκατε για τα κίνητρά μου, γιατί μπλέχτηκα σε μια κατάσταση που δεν είχα άμεση προσωπική σχέση και που θα μου στοιχίσει μερικά χρόνια φυλακή. Το γεγονός ότι ανέλαβα την ευθύνη για την απόπειρα στο υπουργείο επικαλούμενος την αλληλεγγύη στον αγώνα σας ίσως και να μην είναι αυτονόητα κατανοητό.

Σε μια κοινωνία όπου η διαχείριση των κοινών ανθρώπινων υποθέσεων γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από ιεραρχικούς και εξουσιαστικούς μηχανισμούς όπως το κράτος, η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα, σε μια κοινωνία όπου η κάλυψη των πιο απλών ανθρώπινων αναγκών γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από αυτούς τους μηχανισμούς μέσω πελατειακών σχέσεων (το γνωστό σε όλους μας ρουσφέτι), όπου το επιδιωκόμενο αντάλλαγμα είναι η εξαγορά ψήφων και το κυνήγι πόστων εξουσίας, το να βγαίνει κάποιος και να ρισκάρει την ελευθερία του κάνοντας μια πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα κάποιων άλλων, χωρίς να τους ξέρει προσωπικά και χωρίς να ζητά ανταλλάγματα, φαντάζει όντως «εξωπραγματικό».

Όμως τελικά, κόντρα στο κυρίαρχο πνεύμα και στην κυρίαρχη νοοτροπία της εξουσίας που είναι διάχυτη στην κοινωνία, υπάρχουν και αυτοί που θεωρούν ότι η διαχείριση των κοινών ανθρώπινων υποθέσεων και η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών και επιθυμιών δεν γίνεται μέσα από ιεραρχικούς και εξουσιαστικούς μηχανισμούς, δεν γίνεται μέσω του διαχωρισμού αυτών που διατάζουν και αυτών που εκτελούν τις διαταγές. Υπάρχουν και αυτοί που όπως και εγώ δεν θέλουν να είναι ούτε αρχηγοί αλλά ούτε και να εκτελούν εντολές, δεν θέλουν ούτε να εξουσιάζουν, ούτε να εξουσιάζονται. Δεν επιθυμούν τιμές, δόξα, υλικά κέρδη, εξουσία, ούτε ανταγωνίζονται τους άλλους για να ανέβουν στην κοινωνική κλίμακα και ιεραρχία. Υπάρχουν αυτοί που ακριβώς για αυτούς τους λόγους, όταν απειλείται η ελευθερία κάποιων άλλων, όπως εσείς που στον τόπο σας δεν θέλετε την TVX και το εργοστάσιο χρυσού, θεωρούν ότι απειλείται και η δική τους ελευθερία.

Γι' αυτό η αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες όπου και αν γίνονται και από όποιους και αν διεξάγονται, είτε στην πόλη είτε στο χωριό αλλά και πέρα από σύνορα και πατρίδες, είναι για κάποιους ύψιστη πολιτικοκοινωνική πράξη, που για αυτήν αξίζει να ρισκάρουν και την ελευθερία τους. Στον αγώνα για ελευθερία ρισκάρεται η ίδια η ελευθερία.

Η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια, η αμοιβαιότητα είναι τα κύρια συστατικά με τα οποία συγκροτήθηκε η ανθρώπινη κοινωνία, με τα οποία οι άνθρωποι κοινωνικοποιήθηκαν και στα οποία βασίζουν την ελευθερία τους. Η αλληλεγγύη για όποιον και αν εκφράζεται, είτε για απεργούς εργαζόμενους είτε για αγρότες, μαθητές, κατοίκους τοπικών κοινωνιών είτε για πολιτικούς κρατούμενους και επαναστάτες ή ακόμα και για «ποινικούς» κοινωνικούς κρατούμενους, είναι μία και αδιαίρετη και επιδρά εξίσου αμοιβαία τόσο σε αυτόν που την εκφράζει όσο και σε αυτόν που τη δέχεται.

Ειδικά στο σημερινό κόσμο, όπου ζούμε την επιβολή της παγκόσμιας ενοποίησης και τα πάντα αλληλοεξαρτώνται, αλληλοσχετίζονται και διαπλέκονται μεταξύ τους σε πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό επίπεδο, κάθε κοινωνικός αγώνας, όποια κοινωνική ομάδα και αν τον διεξάγει, όπου και αν διεξάγεται, ακόμα και εκατοντάδες χιλιάδες χιλιόμετρα ή μίλια μακριά από μας, έχει τεράστια σημασία για όλη την κοινωνία, είτε το συνειδητοποιούμε είτε όχι, γιατί αφορά την ελευθερία όλων μας, την ελευθερία των λαών.

Αυτή τη δεκαετία που φεύγει, γνωρίσαμε και στη χώρα μας τη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση που είχε ως αποτέλεσμα την μείωση των κοινωνικών παροχών και της κοινωνικής πρόνοιας, την αποβιομηχάνιση, τις απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων, τις ιδιωτικοποιήσεις επιχειρήσεων, τη μείωση των μισθών και τη συρρίκνωση του αγροτικού πληθυσμού.

Στα πλαίσια αυτής της αναδιάρθρωσης με τα ιδεολογήματα της «ανάπτυξης», του «εκσυγχρονισμού» και της «μεταρρύθμισης», πίσω από τα οποία κρύβονται, όχι η κάλυψη των κοινωνικών και λαϊκών αναγκών, αλλά τα κέρδη των πολυεθνικών επιχειρήσεων, των κεφαλαιοκρατών και των κρατικών αξιωματούχων και γραφειοκρατών, έχουν δρομολογηθεί και δρομολογούνται διάφορα μεγάλα έργα και επενδύσεις όπως είναι και αυτή της TVX, που μαζί με την εκμετάλλευση φέρνουν και την περιβαλλοντική καταστροφή.

Μέσα σε αυτή την περίοδο της νεοφιλελεύθερης επίθεσης, όπου κανένας άνθρωπος και κανένα κοινωνικό κομμάτι δεν έμεινε αλώβητο και άθικτο, ξέσπασαν πολλοί και διαφορετικοί κοινωνικοί αγώνες σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, όπως οι καταλήψεις των μεταλλείων του Μαντουδίου και του εργοστασίου της Πειραϊκής Πατραϊκής στην Πάτρα, καθώς και διαφόρων άλλων εργοστασίων στο Λαύριο και τον Πειραιά το 1990, η απεργία της ΕΑΣ το καλοκαίρι του '92, τα αγροτικά μπλόκα στις εθνικές οδούς την περίοδο '95-'98, η απεργία των καθηγητών την άνοιξη του '97 και το καλοκαίρι του '98, και τα μαθητικά κινήματα με σημαντικότερα αυτά του '90-'91 και το πιο πρόσφατο το χειμώνα που μας πέρασε το '98-'99.

Μέσα στα πλαίσια αυτών των κοινωνικών αντιδράσεων ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, ξέσπασαν και αγώνες τοπικών κοινωνιών, όπως στο χωριό Πουρί του Πηλίου ενάντια στην εκμετάλλευση των πηγών της περιοχής από τον Οργανισμό Ύδρευσης Βόλου το '93-'94 και στο Στρυμονικό ενάντια στην TVX.

Κάθε κοινωνικός αγώνας ξεχωριστά έχει τεράστια σημασία όχι μόνο για αυτούς που τον διεξάγουν και που τους αφορά άμεσα και προσωπικά, αλλά και για όλους τους υπόλοιπους, για ολόκληρη την κοινωνία. Το γεγονός ότι αυτοί οι αγώνες έμειναν ασυντόνιστοι, ξεκομμένοι και διαχωρισμένοι μεταξύ τους, διαστρεβλώθηκαν και συκοφαντήθηκαν από το κράτος και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ίσως είναι και η αιτία που δεν καρποφόρησαν.

Το κράτος και οι κυβερνήσεις μας θέλουν τον καθένα μας μόνο του, μας θέλουν διαχωρισμένους και κατακερματισμένους. Γιατί έτσι είναι πιο εύκολο να μας νικήσουν. Ο εφιάλτης τους είναι να είμαστε ενωμένοι και αλληλέγγυοι. Οι εχθροί μας, τα κράτη, οι κυβερνήσεις, οι γραφειοκράτες, οι πολυεθνικές εταιρίες, συνασπίζονται σε διεθνές και παγκόσμιο επίπεδο για να οργανώσουν και να επιβάλλουν την εξουσία τους πάνω μας, σε κάθε τόπο, σε κάθε χώρα και σε κάθε γωνιά της γης. Ακριβώς για αυτό το λόγο και εμείς πρέπει να αναπτύξουμε την αλληλεγγύη μας πέρα από όλους τους διαχωρισμούς, κοινωνικούς (όπως αυτός της πόλης και του χωριού), πολιτικούς (όπως τι ψηφίζει ο καθένας), ή ακόμα και εθνικούς.

Στη γειτονική Τουρκία, στην περιοχή της Περγάμου απέναντι από τη Λέσβο, κάτοικοι της περιοχής με δυναμικές μορφές αγώνα (διαδηλώσεις και αποκλεισμούς της εθνικής οδού Σμύρνης - Κωνσταντινούπολης, συγκρούσεις με τις δυνάμεις της στρατοχωροφυλακής, εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της επενδύτριας εταιρίας) κατόρθωσαν να μπλοκάρουν μια παρόμοια επένδυση στην περιοχή τους, την κατασκευή εργοστασίου χρυσού από μια πολυεθνική κοινοπραξία, την Eurogold.

Αυτό και μόνο αποδεικνύει ότι όλοι οι λαοί και όλοι οι καταπιεσμένοι έχουν κοινά συμφέροντα, κοινές ανάγκες και επιθυμίες, αυτό και μόνο αποδεικνύει πόσο κοινοί είναι οι κοινωνικοί αγώνες όπου και αν διεξάγονται, πέρα από σύνορα και πατρίδες.

Εύχομαι ολόψυχα ο αγώνας ενάντια στην εγκατάσταση της βιομηχανίας χρυσού από την TVX GOLD να νικήσει. Αυτή η νίκη δεν θα είναι μόνο δική σας, θα είναι μια ευρύτερη κοινωνική νίκη.

Φυλακές Κορυδαλλού, Μάης '99

Νίκος Μαζιώτης

Χρονικό

29 ΜΑΪΟΥ: *Πραγματοποιείται η μεγάλη πορεία 35.000 ατόμων, μια εβδομάδα πριν την έναρξη της συνδιάσκεψης, μετά την απόφαση των γερμανικών αρχών να απαγορεύσουν οποιαδήποτε κινητοποίηση κατά τη διάρκεια των επίσημων συνομιλιών. Στην πορεία παίρνουν μέρος διάφορες αριστερές, ακροαριστερές, κομμουνιστικές, αυτόνομες και αναρχικές ομάδες, κόμματα και συνδικαλιστές από όλο τον κόσμο. Η πορεία κόβεται στη μέση με επίθεση από τις αστυνομικές δυνάμεις. Αφορμή ένα άδειο μπουκάλι που πέταξε διαδηλωτής από το αντιφασιστικό μπλοκ. Προσπαθούν να τον συλλάβουν. Η απάντηση των διαδηλωτών άμεση. Φτιάχνονται γερές αλυσίδες. Η σύλληψη δεν γίνεται εφικτή. Η πορεία συνεχίζεται ενώ στο δυναμικό του δεύτερου μπλοκ προστίθενται και άτομα από το πρώτο που δε δέχτηκαν να συνεχίσουν μαζί του. Η παρουσία των μπάτσων ασφυκτική.*

30 ΜΑΪΟΥ: *Άτομα και οργανώσεις από διάφορες χώρες της Ευρώπης συναντιούνται στο χώρο της παλιάς Πυροσβεστικής, όπου έχει προκαθοριστεί να γίνουν οι συζητήσεις, η προώθηση εντύπων, κ.α.*

31 ΜΑΪΟΥ: *Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Πυροσβεστική και πορεία στο κέντρο της πόλης, για τη δολοφονία Σουδανού πρόσφυγα κατά την απέλασή του.*

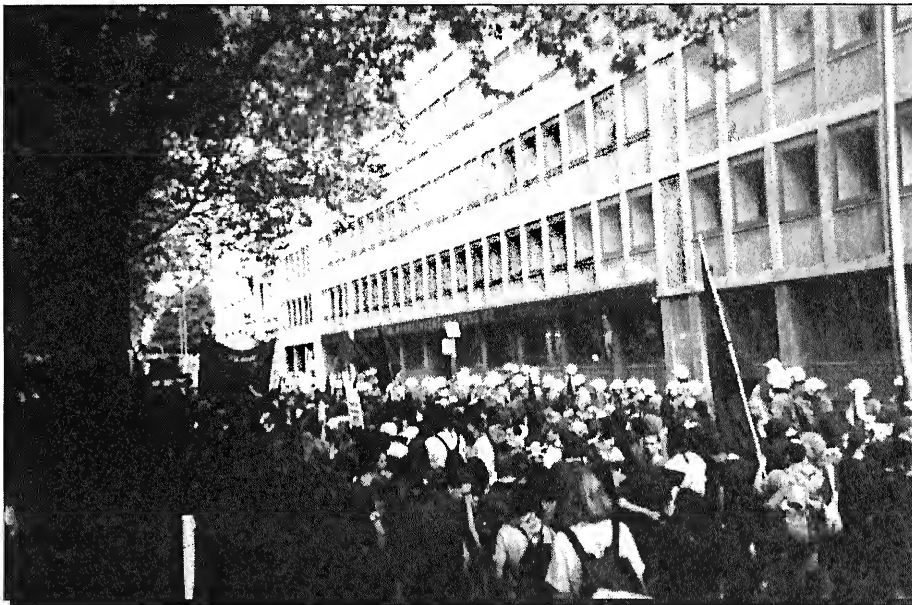
2 ΙΟΥΝΙΟΥ: *Πραγματοποιείται Reclaim the streets party. Διαλύεται από την αστυνομία βίαια. Ο κόσμος που σκόρπισε ξανασυγκεντρώθηκε σε άλλο σημείο της πόλης και με πορεία κατευθύνθηκε προς μια κατάληψη. Το πρωί, Ολλανδοί ακτιβιστές καταλαμβάνουν ολλανδικό γραφείο εργασίας. Απομακρύνονται βίαια μέσα σε λίγα λεπτά από αστυνομικές δυνάμεις.*

3 ΙΟΥΝΙΟΥ: *Πέμπτη. Απελευθερώνονται όλοι οι Ολλανδοί. Γίνεται η πορεία του πιο επαναστατικού κομματιού. Παίρνουν μέρος μόνο αναρχικοί, αυτόνομοι και αντιφασίστες. Μετά το τέλος της συλλαμβάνεται διαδηλωτής γιατί εμποδίζει περιπολικό να περάσει από το σημείο που είναι ακόμα συγκεντρωμένος ο κόσμος. Οι διαδηλωτές επιτίθονται στιγμιαία στους αστυνομικούς. Κρατιούνται σε αλυσίδες και δεν φεύγουν. Απέναντι και γύρω από το πλήθος βρίσκονται τα γερμανικά ΜΑΤ. Το άτομο που συνελήφθη αφήνεται ελεύθερο. Ο κόσμος διαλύεται. Την επόμενη μέρα ξεκινά η ευρωπαική συνδιάσκεψη και η πόλη έχει ήδη οχυρωθεί. Κάγκελα περιφράζουν τα κεντρικά σημεία της πόλης, κλούβες και πεζοί μπάτσοι περιπολούν στους δρόμους, ελεύθεροι σκοπευτές στις ταράτσες των πολυτελών ξενοδοχείων.*

4 & 5 ΙΟΥΝΙΟΥ: *Πραγματοποιούνται συζητήσεις με διάφορα θέματα, για την καταστολή και τους πολιτικούς κρατούμενους, την οικονομία, την τεχνολογία κ.α. Το καραβάνι των Ινδών καταλαμβάνει τα γραφεία των Πρασίνων. Ξεκινούν απεργία πείνας. Στην κεντρική πλατεία της πόλης το Reclaim the streets party διαλύεται από την αστυνομία. Σπάζονται τα τζάμια δύο περιπολικών και κάποιες βιτρίνες. Ακολουθεί κυνηγητό σ' όλο το κέντρο και γίνονται αρκετές συλλήψεις.*

ΚΟΛΩΝΙΑ '99

Κατά τη διάρκεια της συνδιάσκεψης των Ευρωπαίων ηγετών στην Κολωνία πραγματοποιήθηκαν κινήσεις από συλλογικότητες και άτομα που είχαν σα σκοπό να εκφράσουν την αντίθεσή τους στα σχέδια των «ισχυρών» της γης συνολικά και ειδικότερα σε σχέση με τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Ορισμένες ομάδες, κυρίως αυτόνομων και αναρχικών προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα άλλο κλίμα. Ένα κλίμα που να απεγκλωβίζει ακόμα και αυτή την «αντι-συνδιάσκεψη» από τα σχέδια των οργανωτών της (φορείς, συνδικαλιστές, κόμματα...). Σχέδια που στόχευαν στην εκτόνωση της δυναμικής, σε μια ειρηνική πορεία και σε συζητήσεις χωρίς κάποια επαναστατική προοπτική και ουσιαστικό ενδιαφέρον, και με προτάσεις-λύσεις που περισσότερο έμοιαζαν να θέλουν να λύσουν τα προβλήματα του καπιταλισμού παρά να τον ανατρέψουν. Οι επιλογές και οι προσπάθειες για τη δημιουργία ενός άλλου κλίματος δε θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως οι καλύτερες.

Βέβαια παρόλη τη μη δυναμική χροιά του εγχειρήματος σημειώθηκαν κάποιες κινήσεις ενδιαφέρουσες και ελπιδοφόρες. Ιδιαίτερα στο επίπεδο της επαφής ανάμεσα στα κινήματα και της ανταλλαγής πληροφοριών σε σχέση με τα γεγονότα που συμβαίνουν στις χώρες από όπου προέρχονταν οι συμμετέχοντες. Με την προοπτική της μελλοντικής συνάντησης για ζητήματα βασικά, όπως οι πολιτικοί κρατούμενοι που δεν είναι κάτι που αφορά την κάθε χώρα χωριστά αλλά συνολικά τους αγωνιστές. Οι όροι σίγουρα δεν είναι μια εύκολη υπόθεση μας και οι πολιτικές διαφορές ανάμεσα στα κινήματα είναι μεγάλες. Όμως με βάση ορισμένους άξονες, όπως τον κοινό σκοπό, τον αγώνα ενάντια στον κοινό εχθρό, υπάρχει και η δυνατότητα της κοινής πορείας.

Πρέπει ουσιαστικά το επαναστατικό κίνημα, με όλες τις διαφορές του, να αντιτάξει σε πολλά ζητήματα μια δυναμική και μια προοπτική εξίσου ισχυρή με αυτή που ετοιμάζουν τα αφεντικά. Ένα μαζικό πανευρωπαϊκό κίνημα που θα έχει απειλητικές διαθέσεις απέναντι στους κυρίαρχους και θα είναι ικανό να ανταπεξέλθει στα μελλοντικά χτυπήματα που θα δεχτεί και να αντεπιτεθεί.

Ουσιαστικά στις ευρωπορείες δεν δίνεται η δυνατότητα μιας μετωπικής σύγκρουσης με τον εχθρό. Πρέπει να υπάρχει η προοπτική του «μετά» και αυτά τα μαζικά μαζέματα να χρησιμοποιηθούν με ένα τρόπο θετικό για το επαναστατικό κίνημα.

Όπως τα αφεντικά διδάσκονται από τις κινήσεις των αγωνιζόμενων και τις μεταστρέφουν προς όφελος τους, έτσι και οι αγωνιζόμενοι πρέπει να αντιστρέφουν τις κινήσεις των εξουσιαστών προς όφελος των εξεγερμένων.

Ω! Πανέμορφη Ευρώπη σου επιφυλάσσουμε απροσδόκητες εκπλήξεις.

Φ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

Για τη σύγχρονη καταστολή και τους μηχανισμούς άσκησής της έχει γίνει πια ελάχιστα πειστική και σχεδόν ανέφικτη η επίκληση πλαστών διλημμάτων ανάμεσα στην «παρανομία» και τη «νομιμότητα», την «ενοχή» και την «αθωότητα». Ανακλαστικές αντιδράσεις των δυνάμεων της «νομιμότητας» αποκτούν ρητό και σαφή χαρακτήρα: η ενεργή αναρχική δράση και η αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες είναι διαπιστωμένα επικίνδυνες, θεωρούνται ήδη απροκάλυπτα «παράνομες».

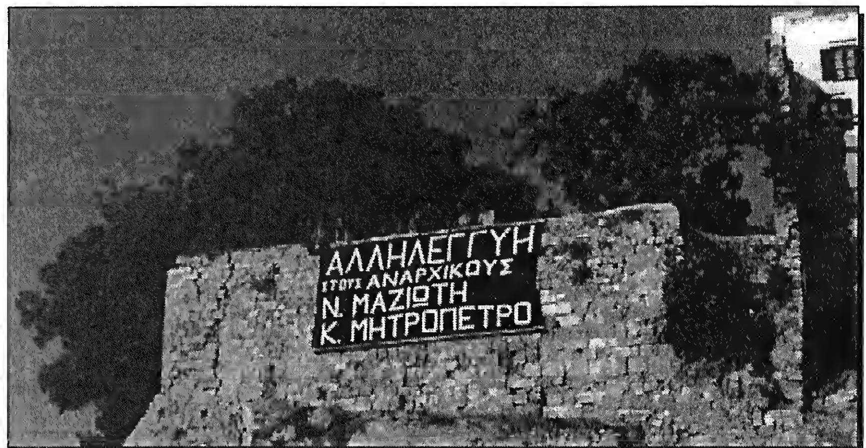
Η παρατεινόμενη ομηρία του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου και οι αιτιάσεις που οι διώκτες του επικαλούνται, στην πρόσφατη απόρριψη της αίτησής του για αποφυλάκιση, αποκαλύπτουν την ολοκληρωτική μορφή της καταστολής, τον αυτοματισμό της λειτουργίας των δικαστικών μηχανισμών και την παραδειγματική υλοποίηση της «νομιμότητας» με διώξεις, εγκλεισμούς και απόπειρες εξουδετέρωσης των κοινωνικών αγωνιστών. Η απόφαση για την συνέχιση της προφυλάκισης του Κώστα Μητροπέτρου (κρατούμενος στον Κορυδαλλό από τις 18 Νοέμβρη του 1998) «δικαιολογείται» από την τεκμηρίωση της ιδιότητάς του ως ενεργού αναρχικού, από τη συμμετοχή τους στις καταλήψεις της ΑΣΟΕΕ και του Πολυτεχνείου (πράξεις αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές, απεργούς πείνας Οδυσσέα Καμπούρη και Γιώργο Μπαλάφα, το 1994, και στους φυλακισμένους αγωνιστές, απεργούς πείνας Χριστόφορο Μαρίνο και Κώστα Καλαρέμα, στους υπόλοιπους φυλακισμένους αγωνιστές και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού, το 1995).

Ο αυτοματισμός των δικαστικών μηχανισμών εκδηλώνεται κάθε φορά που από ένα σύνολο διώξεων, η κάθε μια, και από μόνη της, τείνει να γίνει τεκμήριο «ενοχής» για κάθε άλλη από τις υπόλοιπες. Ενώ η κατάληψη, σαν μέσο αγώνα ανάγεται σε σημείο αναγνώρισης, διαχωρισμού και ταυτοποίησης της «παράνομης» πολιτικής πρακτικής της ενεργής αναρχικής δράσης, επειδή η πολυμορφία της αντίστασης πρέπει διαρκώς να βάλλεται και να συρρικνώνεται. Πρέπει, επίσης, να φθείρεται και να εξοβελίζεται η κινητήρια δύναμη της αλληλεγγύης, που εμπνέει τον Κώστα Μητροπέτρο και τον οδήγησε αλληλέγγυο στους φυλακισμένους αγωνιστές, στους απεργούς πείνας, στους εξεγερμένους των φυλακών, στους αντιστεκόμενους αδιόριστους.

Ο Κώστας Μητροπέτρος, αιχμαλωτίστηκε μέσα στη δίνη της γενικευμένης αντίστασης του Ιούνη του 1998: αποκλεισμένοι άνεργοι καθηγητές ενώθηκαν με ανυπότακτους προλετάριους και νέους, με αλληλέγγυους αναρχικούς, στα εξεταστικά κέντρα και στους δρόμους της Αθήνας και πολλών άλλων πόλεων και πάρα τις προσπάθειες καθοδήγησης και συνδιαλλαγής, απέκλεισαν τα σχολεία, κατέλαβαν ορισμένα από αυτά, συγκρούστηκαν με δυνάμεις της τάξης, επιτέθηκαν στο καθεστώς της συναίνεσης, στην κρατική επιβολή, την απάθεια, την υποταγή, αυτοοργανώθηκαν, ως ένα βαθμό, ξεπέρασαν διαχωρισμούς, εξεγέρθηκαν.

Το κράτος απάντησε με βία και τρομοκρατία, με γενική αστυνομική επιστράτευση, με χημικά δηλητήρια, εκατοντάδες συλλήψεις, διώξεις, με δολοφονικές συμμοριτικες επιθέσεις και πυροβολισμούς σε άοπλους διαδηλωτές. Και σήμερα φοβάται τη μνήμη της αντίστασης και τη συνέχεια του αγώνα, σαν φυσική κίνηση όσων την πραγμάτωσαν.

Η αιχμαλωσία του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου, όπως κάθε αιχμαλωσία, είναι όρος της «νομιμότητας», της οργανωμένης ιδεολογικής και πολιτικής επιβολής, του γενικευμένου καταναγκασμού, της ολικής τρομοκρατίας, αυτού του όπλου και του καθρέφτη του κράτους

ΠΑΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ ΣΤΙΣ 19/6

και του κεφάλαιου, που επιφυλάσσει ελαστικότητα, μέσα από «νόμους», για τους υπηρέτες και τους ρουφιάνους του, αλλά μεταφράζεται σε διαρκή και μόνιμη καταπίεση για τους αγωνιστές και τους ανυπότακτους προλετάριους. Έτσι, το κράτος, βοηθούμενο από κάθε είδους πολιτικούς υπηρέτες, προπαγανδίζοντας μάλιστα ότι δρα με ουδέτερο τρόπο, με σκοπό την καταστολή εγκληματικών «ακροκινούμενων ομάδων (αναρχικών και ακροδεξιών) που απειλούν τη νομιμότητα», συγκέντρωσε μεγάλο βάρος της καταστολής στο πρόσωπο ενός μόνο αναρχικού, αιχμάλωτου του κοινωνικού αγώνα του Ιούνη. Για να δώσει «νόμιμη» και μόνιμη προοπτική στην αιχμαλωσία του συντρόφου μας, τη στιγμή που αφήνει ανενόχλητους φασίστες δολοφόνους, ένα ολόκληρο χρόνο μετά τη δολοφονική επίθεση της 16ης Ιούνη.

Αυτή είναι η «νομιμότητα». Επίκληση της «εγκληματικότητας» και της «κοινωνικής παθολογίας», καλλιέργεια της απάθειας και της αδιαφορίας της κοινωνίας, πρόληψη και καταστολή των κινήσεων αντίστασης, επιμονή στην άποψη της ατομικής περίπτωσης, επιχείρηση απομόνωσης και διαχωρισμού των κρατούμενων, τροφοδότηση, ενίσχυση, οργάνωση και προστασία φασιστικών κρατικών συμμοριών, επιβολή ελέγχου των αγώνων, καλλιέργεια αισθημάτων αποδοχής και ανοχής όλων αυτών στο κάθε ξεχωριστό άτομο.

Απέναντι στη μόνιμη και γενική συνθήκη της καταστολής και στην απειλή της αιχμαλωσίας, αφετηρία του αγώνα δεν είναι η συμπαράσταση μεμονωμένων συντρόφων, ούτε η επίκληση της ατυχούς συγκυρίας, της άδικης αντιμετώπισης, της παροδικής όξυνσης της καταστολής, δεν είναι η αποστασιοποίηση από τους κοινωνικούς αγώνες, αλλά το σπάσιμο του φαύλου κύκλου με την οργάνωση μιας μόνιμης πρακτικής αλληλεγγύης, ανεξάρτητα από τη συγκυρία, σε αντιστοιχία με τη μονιμότητα και την οργάνωση της κρατικής καταστολής.

Β.

Η ΣΙΩΠΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΙΟΥΝΗΣ '98: Οι δρόμοι της Αθήνας ζωντανεύουν από τις κινητοποιήσεις των αδιόριστων καθηγητών ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Χιλιάδες αλληλέγγυοι νεολαίοι, άνεργοι, εργαζόμενοι συμμετέχουν στις συγκρούσεις και τις οδομαχίες έξω από τα εξεταστικά κέντρα, σε όλη την Ελλάδα.

16 ΙΟΥΝΗ: Έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου περνούν από εισαγγελέα συλληφθέντες των προηγούμενων ημερών, συμμορία φασιστών ξυλοκοπεί άγρια δύο φοιτητές και έναν αδιόριστο καθηγητή με την παρουσία και την κάλυψη της αστυνομίας.

18 ΙΟΥΝΗ: Στην πλατεία Κάνιγγος, σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη δολοφονική επίθεση των φασιστών, ξεσπούν συγκρούσεις με τους μπάτσους. Ένας από αυτούς πυροβολεί και τραυματίζει διαδηλωτή. Συλλαμβάνεται ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος. Πέντε μήνες αργότερα, στις 18 Νοέμβρη '98, προφυλακίζεται.

Ο Κ. Μητροπέτρος έδρασε αλληλέγγυος με όσους αντιστάθηκαν στα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους. Είναι ο μόνος από τους δεκάδες συλληφθέντες των γεγονότων του Ιούνη που βρίσκεται στη φυλακή.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟΥ

Συνέλευση αναρχικών